

Máu đổ xuống, thân xác con người rơi rụng như tất cả mọi niềm hy vọng bị từ chối. Có khóc cũng không nên lời, có cười cũng chẳng biết cười về cái gì. Mọi sự đều ngổn ngang, tức tưởi, mát mát, rời xa. Tất cả không là sự đợi chờ, nhưng đã đến. Đây chính là sự vong thân cao độ của con người, không còn là nhân tánh, dù là cái chết bất thường, nhỏ nhoi của một trẻ thơ. Hãy hỏi và hãy trả lời cho chính bạn, câu hỏi này mong xuyên suốt qua tâm, qua nỗi lòng, qua những đoạn trường để thấy bao sự thắm thía của sự vong thân và chỉ trong cơn đau này, trong tuyệt vọng này, hy vọng con người còn nhìn lại nhau bằng con người....

ĐỀ TANG CHO NGÀY 11.09.2001

Cư sĩ Liên Hoa

*Buổi sáng nay
cũng là một ngày như mọi ngày, chim chóc không reo vui
quang cảnh mang vẻ mệt mỏi, nặng nề, ngộp thở
hình như chúng tôi chưa có một lời giả biệt
cùng với những người thân yêu,
với cha với mẹ, với anh em, vợ chồng, con cái
vì sẽ trở về sau một ngày làm việc
để hưởng những không khí an lành bên những tấm lòng chia sẻ
mọi sự vẫn bình thường như bao ngày tháng trôi qua có ai muốn chào đón
một ngày mới bằng những tiếng nô dậy trời
Có cái gì đó làm mọi người hoảng hốt, sợ run lên
Có cái gì đó đã làm cho không một ai còn tự chủ, chưa kịp nhìn mặt nhau,
đã vội bắn mình theo gạch đá văng xa
tiếng kêu lớn, thét vang dội cả bầu trời, cầu cứu trong tuyệt vọng
tòa nhà sụp đổ, lửa bốc cháy*

từ tầng cao chót vót, bao thân thể người rơi xuống, không thang máy
Đổ xuống, rơi xuống, bắn tung tóe, nào bàn, nào ghế, nào vật dụng, nào
gạch, nào sắt ...hòa lẫn cùng bao thân xác con người
Đống xà bần khổng lồ chôn vùi thây chúng tôi
bàn tay nào giơ lên, cổ bám víu những gì hy vọng, đôi chân nào đứt đoạn
quờ quạng trong đám khói mịt mù
thân xác khi cha mẹ sanh ra đã định hình nào trai nào gái
sao giờ đây không còn nhận diện?
tóc đâu, đầu đâu, mặt đâu, chân tay đâu???
máu tuôn chảy khắp nơi
máu đổ xuống,
sao chúng không là những hồng cầu nuôi cho thân thể
hoặc là những giọt hồng giúp cho đồng loại
máu lại chảy lãng phí, lênh láng trên mặt đất, trên đống gạch, khắp nơi
Bên cạnh đây, bao thây người nằm rải rác
nằm ngửa, nằm úp, nằm không đầu, không tay chân,
không bụng dạ, ruột gan
phải chăng đây là con người, sao hình hài biến dạng
máu vẫn tuôn rơi, tung tóe
thịt nát, xương tan, văng bừa khắp mọi nơi
bao xác người không toàn vẹn
vẫn con đâu đây, tiếng kêu cầu cứu, tiếng rên rỉ, tiếng khóc nức nở, trong
hãi hùng, tuyệt vọng
vẫn còn quanh đây, những tay chân, những bộ phận rời thân xác, đang nhúc
nhích đồng cất lên tiếng nói, đòi trở về thân cũ
Chúng tôi- những người mang đầy tấm lòng thương yêu con người- cố moi
lên từ trong đống gạch vụn, ngổn ngang, nặng nề
cố tìm lại con người trong đống xà bần khổng lồ vô tri giác
dù mệt nhoài, dù mưa nắng, dù bóng đêm sụp xuống, dù bụi khói phủ đầy,
dù kiệt lực, dù mồ hôi nhuế nhoài hòa cùng nước mắt
dù đôi tay có đầy thương tích, rướm máu, rách nát
nhưng tình người, tình đồng loại, sao nỡ bỏ ngơ !
đã có những con người được cứu, nhưng nhìn lại các đồng loại bị thảm nạn,
còn bao nhiêu người đang giẫy giụa, hấp hối dưới gánh nặng của tòa nhà,
đã không còn muốn sống.
dù thân xác này có bị dập nát, bầy nhầy hay biến thành tro bụi, nhưng
chúng ta là con người
Nên, chúng tôi chết đi để hỏi :

Nhân danh ai, anh đem những vật vô tình giết chết đồng loại?

Nhân danh lý tưởng nào, anh tiêu diệt văn hóa, phá hủy nhân tâm của loài người?

Nhân danh tôn giáo nào, anh đang tâm hủ diệt con người ??

Ngày 15.09.2001

